

byly by bezpředmětnými. Vydržení není vůbec »titulem« práva, nýbrž pouze způsobem nabývacím. Zákon při mimořádném vydržení promíjí sice důkaz titulu, ale předpokládá držbu ve smyslu občanského zákona. Takovou držbu musí ve případě pochybnosti dokázati ten, kdo tvrdí, že nabyt vlastnického práva vydržením, ale k důkazu takové držby nestačí, že žalobci a jejich právní předchůdci byli dobré víry a že se pokládali za vlastníky, nýbrž bylo by třeba důkazu, že obec jako vlastnice nemovitostí, které náležejí k obecnímu jmění, přenechala soukromoprávním aktem předchůdcům žalobců držbu pozemku nebo že tito nabyli bezelstně držby pozemku s vůlí nakládati s ním jakoby s vlastním (§§ 309, 312, 1463 obč. zák.). O tento důkaz se žalobci ani nepokusili. Není tedy oprávněn ani dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s.

Čís. 7457.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

K rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce není zákonem předepsáno ani ústní jednání, ani slyšení stran nebo jiných účastníků. Soud může provésti nutné důkazy navržené žadatelem nebo nutná šetření z úřadu, aniž by bylo nutno sdělití výsledky důkazů nebo šetření s odpůrcem žadatelovým.

K vyloučení odkladu exekuce podle § 3 čís. 5 zák. nestačí jakékoliv ohrožení, nýbrž jen ohrožení vážné; nestačí ohrožení života, zdraví nebo majetku kohokoliv, nýbrž jen pronajímatele (majitele místnosti) neb obyvatelů domu.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, R II 334/27.)

Soud první stolice vyhověl návrhu dlužníka na odklad exekuce vyklizením místností, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí rekursního soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud zamítl návrh povinného na odklad exekuce vyklizením místností předně z toho důvodu, že mohl obdržeti jiný byt, a za druhé, že jeho jednání zavinuje nebezpečností ohně a nebezpečností pro tělesnou bezpečnost pronajímatele (majitele místnosti) nebo obyvatelů domu (§§ 1 a 3 čís. 5 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místností). K prvnímu důvodu uvedl, že povinný mohl dostati malý byt buď u Františka P-a neb u Františka K-a, přehlédl však, že František P. udal, že by povinného nemohl přijmouti do bytu, a František K., že byt u něho by se pro povinného nehodil. Těmi výpověďmi není vyvráceno tvrzení stěžovatelovo, že ne-

má beze své viny potřebě odpovídající náhrady za byt, který má vykliditi. Jeho rekurs je v tomto směru odůvodněný. Pokud se týká druhého důvodu, vytýká stěžovatel, že v doplnění řízení, které bylo provedeno k nařízení rekursního soudu, mu nebyla dána možnost vyjádřiti se o výpovědech vyslechnutých osob a vyvrátiti je. Než k rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce není zákonem předeepsáno ani ústní jednání ani slyšení stran nebo jiných účastníků. Proto soud buď může provésti nutné důkazy navržené žadatelem, nebo nutná šetření z úřední povinnosti (§ 55 odstavec druhý a třetí ex. ř.). Při takovém jednání není nutno sdělití výsledky důkazů nebo šetření s odpůrcem žadatelovým a proto zmíněná výtká stěžovatelova není odůvodněna. Rovněž není odůvodněna další jeho výtká, že rekursní soud přihlížel jenom k důkazům navrženým vymáhající stranou a na jich základě rozhodl, neboť závisí na volném uvážení soudu (§ 272 cřs. a § 78 ex. ř.), zda a jakými průvodními prostředky považuje nějakou skutečnost za dokázanou. Naproti tomu nelze upřítí oprávnění vývodům dovolacího rekursu, jimiž se stěžovatel snaží vyvrátiti názor rekursního soudu, že v tomto případě jsou splněny podmínky § 3 čís. 5 zákona o odkladu exekuce vyklizením místností. Tento předpis praví, že ustanovení § 1 neplatí, poškodil-li neb ohrožoval-li povinný nebo členové jeho domácnosti vážně život, zdraví nebo majetek pronajímatele (majitele místnosti) nebo obyvatelů domu. Poškození nepřichází v tomto případě v úvahu. Pokud se týká ohrožení, jest nutno poukázati k tomu, že k vyloučení odkladu exekuce podle tohoto předpisu nestačí jakékoli ohrožení, ale jenom vážné a že nestačí ohrožení života, zdraví nebo majetku kohokoli, nýbrž jenom pronajímatele (majitele místnosti) neb obyvatelů domu. Rekursní soud považuje za dokázány všechny skutkové okolnosti, které potvrdili svědci Leopold N. a Augustin R. Než tyto okolnosti nestačí k závěru, že jednáním nájemcovým jest vážně ohrožen pronajímatel neb obyvatelé domu, neboť svědek N. nepotvrdil, že nocováním dělníků na půdě jest dům ohrožen ohněm, ale vyslovil v tom směru pouhé — zatím ničím neodůvodněné — podezření. Pokud se týká dílny a práce v ní, jakož i roury do kamen, není zjištěno, co v dílně zavinuje nebezpečnoství ohně, jakých kyselin nájemce používá, a zda s jejich používáním jest spojeno nebezpečnoství ohně, jak je roura upravena a jak dlouho tato zařízení trvají. Pokud se týká ohrožení předměty rozestavenými na dvoře a před spolkovými místnostmi, jakož i otevřenými dveřmi do sklepa, není zjištěno, jaké předměty to jsou, zda jsou způsobilé ohrožovati život nebo zdraví, ani zda pronajímatel — v tomto případě jeho representanti — a ostatní domácí osoby, kterým přece poměry v domě asi jsou známy, jsou při obyčejné pozornosti nějak ohroženi. I ohledně těchto okolností jest důležité věděti, jak dlouho ona — domněle závadná — zařízení trvají, vždyť z toho je možno také usuzovati, zda ohrožují pronajímatele neb obyvatele domu. Ty okolnosti bude nutno zjistiti, než bude dán základ k důkladnému posouzení věci. Proto bylo dovolacímu rekursu v tomto bodě vyhověno a rozhodnutí rekursního soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k doplnění a k novému rozhodnutí.